

Publicerad 2022-03-07 19:48 av lodjuret/seglare

Här följer en del oroliga historier. Det de har gemensamt är att de inte är någonting att skratta åt. De är således lätt oroliga och är att läsa här, mest för att du behöver fördriva tiden och redan har bläddrat litet håglöst i de tidskrifter som finns t

Det är inte Norges fel

.

Herr Anderson och fru Pedersen träffades i kön till att stiga ombord på nästa färja, eftersom den vilken var på väg att lägga ut från kaj, redan var full av människor bosatta i Norge. Herr Anderson vill komma med någon sorts påstående för han vill kunna starta någon sorts kommunikation med fru Pedersen och hur skulle det nu kunna gå till? Genom att skapa något som får henne hur lätt jämvikt, så att sedan kan 'sätta in en stöt', om situationen skulle kunna se ut att medge det. Han har sina egenheter den mannen. Medan å andra sidan fru Pedersen även har sina, bara på just sitt eget sätt. Så han öppnar gärna kommunikationen med ett påstående som verkar litet udda.

Herr Anderson inleder med det till synes så träffande...

- Det är inte Norges fel.

Fru Pedersen, som inte går att 'läsa av' så där alldeles enkelt, parerar med sitt...

- Vad är inte Norges fel?

- Att de som ofta bor där, är födda där.

- Varför skulle det vara fel?

- Det är ju det jag säger.

- Vad säger du?

- Att det inte är Norges fel.

- Vilket då?

- Att det bor infödingar där.

Här tutade det från en färja som lade ut från land och resten av den högtintressanta replikföringen mellan två sins emellan för varandra så främmande människor som inte på något vis kände varandra, utan de träffades, så vitt de visste, för allra första gången.

..

En solig dag på Valhallavägen mitt emot Fältöversten en lördag i maj, uppstod ett möte mellan en till synes lös och ledig poliskonstapel (herr Axelsson) och Lise-Lott Svensson. De fick inte bara syn på varandra.

Konstapeln verkade göra sig ärende fram till kvinnan i rött och grönt, med en siffra i svart på en vit fyrkant hon bar om halsen och midjan. Det samtal som utspann sig dem emellan kan ha låtit ungefär så här.

(Eftersom det här utspelade sig i huvudstaden och på en lördag, får du ta en smula hänsyn till att de inte var direkt ensamma på platsen och att samtalet hördes talas på som dels rikssvenska och dels en smula gnällbältesspråk. Eftersom Lise-Lott var från Eskilstuna och konstapel Axelsson från Solna.)

- Det här med fördröjning i tid, med två sekunder. Motsvarar din något sena reaktion, när du druckit ett glas

rödvin eller 33 cl folköl med alkohol i. När du framför ett motordrivet fordon i trafik. Axelsson ser jätan luta sig mot en Ford Taunus från ungefär 1962.

Lise-Lott å sin sida ser visserligen konstapelns myndiga min, men framhärdar.

- Du talar med fel person.
- Det tror jag inte.
- Men det gör du.
- Nej då.
- Jag äger ej bilen jag står och lutar mig emot.
- Inte?
- Nej. Jag hämtar mig bara en smula.
- Du säger det...
- Ser du det här loppet?
- Hm mm.
- Det är en tävling, ett marathonlopp...

Här går solen i moln, det börjar regna och det blixtrar till då en fotograf bränner av några blixtar då hans kamera just i höjd med ansiktet raskt tar några bilder i snabb följd. Det är en tung gammal Minolta från 1979 och tung är utrustningen att bära på i en väska av mellanbrun imiterad läder i en rem om axeln.

...

Män i skor har då lustiga namn på sina hundar ibland. Bara för att ta några exempel i högen kommer här några exempel på namn.

Peve'n. Breve'n. Teve'n. Greve'n.

....

Förstår jag bara principen så. Då kan jag förstå det mesta, tänker stundom Jörgen. Bara att det tar sin lilla tid ibland att göra just det. Förstå något, alltså.

V.

Jag är troende, kan exempelvis Jörgen få för sig att som utbrista. På frågan om han är just troende. Jag får ibland för mig att det är måndag, när det istället är fredag. Och så har det varit 'hur länge som helst'. Eller i vilket fall så långt tillbaka som Jörgen kan minnas. Ibland är han alldeles säker på att klockan är sex på morgonen en måndag. Om han skulle 'stöta på patrull', så skulle han kunna tänkas utbrista något som 'Jo, men jag tror absolut att det är måndag morgon'. Trots att det sedan uppenbarligen fortfarande är fredag och dessutom fortfarande afton.

VI.

Jörgen har fått utstå 'en del skit' genom åren. Medan det ibland verkar hyggligt befogat även. Som exempelvis har han kunnat säga om sig själv ibland en replik som...

- Jag inte bara ser skitnödig ut. Det jag ser ut att vara, det är jag också.

Exakt vad han menar med det, är inte så lätt att veta. Men förmodligen är det ett svar på en annan människas möjliga förväntningar, som kommer så på skam. Och så vill Jörgen kunna svara lätt förargad över att någon

ställer just förväntningar på den gossen och sedan blir besviken på sin egen inställning av att vara 'i god tro'. Att just Jörgen skulle behöva stå för andras egna förväntningar och uttryck för besvikelser, finns det dock ingen begriplig förklaring på.

VII.

Som för att ta reda på saker i tillvaron kan Sara utbrista plötsligt till någon som skrattar.

- Jag förstår inte hur du kan stå här och skratta. Du är ju medveteen om hur eländigt det ser ut i världen, fjorton människor blev just fängslade i Norge och oskyldiga var de också.
- Oskyldiga? De blev ju tagna på bar gärning!
- Har du hört talas om att en människa skall betraktas som oskyldig tills hon blir fälld.
- En del människor kan vara 'skyldiga' och ändå gå fria, för att vissa teknikaliteter 'blev fel'.
- Blev det där 'fel'?
- Det blev nog det. Jag driver med andra genom att verka inte förstå att jag får höra en del lustigheter, utan tar allt jag hör som om andra hela tiden menar det de säger.
- Verkligen, kan du utveckla det där?
- Du driver med mig?
- Är det så tydligt?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten